

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Wojnar

Protokolant Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z wniosku A. I.

przy udziale M. T., B. T.

zniesienie współwłasności

postanawia:

I. znieść współwłasność nieruchomości o powierzchni 0,0997 ha, zabudowanej domem mieszkalnym, położonej we W. przy Al. (...), stanowiącej współwłasność w 1/2 części A. I., w 1/4 części M. T. i w 1/4 części na prawach wspólności ustawowej M. T.

i B. T., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu prowadzi księgę wieczystą nr (...), w ten sposób, że :

#.

- ustanowić odrębną własność lokalu nr (...) usytuowanego na parterze opisanego wyżej domu, o powierzchni 95,19 m², składającego się z kuchni (pomieszczenie nr 1.4 w opinii biegłego sądowego B. W. z czerwca 2013 r.), łazienki (pomieszczenie nr 1.5), przedpokoju (pom. nr 1.3), sześciu pokoi (pom. nr 1.6-1.11) wraz z pomieszczeniami przynależnymi w piwnicy: klatką schodową (pom. nr 0.1.), trzema piwnicami (pom. nr 0.2, 0.4, 0.5), kotłownią (pom. nr 0.3) i garażem (pom. nr 0.6) o łącznej powierzchni lokalu i pomieszczeń przynależnych 114,92 m², oznaczony kolorem zielonym w opinii biegłego sądowego B. W. z czerwca 2013 r., rys. nr 4, wariant IV, i przyznać ją na współwłasność w 1/2 części – M. T. oraz w 1/2 części na prawach wspólności ustawowej M. T. i B. T.;
- ustanowić odrębną własność lokalu nr (...) usytuowanego na piętrze opisanego wyżej domu jednorodzinnego, o powierzchni 66,08 m², składającego się z łazienki (pomieszczenie nr 2.4), przedpokoju (pom. nr 2.3), kuchnio-jadalni (pom. nr 2.5), dwóch pokoi (pom. nr 2.6 i 2.7) wraz z pomieszczeniami przynależnymi w piwnicy: klatką schodową (pom. nr 0.7), czterema piwnicami (pom. nr 0.9-0.12), komunikacją (pom. nr 0.8) i garażem (pom. nr 0.13) oraz strychem (poddaszem – pom. nr 3.1) o łącznej powierzchni lokalu i pomieszczeń przynależnych 104,88 m², oznaczony kolorem różowym w opinii biegłego sądowego B. W. z czerwca 2013 r., rys. nr 4, wariant IV, i przyznać ją na wyłączną własność wnioskodawczyni A. I.;
- pozostawić we współwłasności wnioskodawczyni i uczestników postępowania klatkę schodową na parterze (pom. nr 1.1) i piętrze (pom. nr 2.1), korytarz na parterze (pom. nr 1.2) i piętrze (pom. nr 2.2) oraz grunt, na którym posadowiony jest dom, ustalając wysokość udziału M. T. w częściach wspólnych na 26,14%, M. T. i B. T. na prawach wspólności ustawowej na 26,14%, a A. I. na 47,72%;

II. zasądzić od uczestnika postępowania M. T. na rzecz wnioskodawczyni A. I. kwotę 29.750 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem dopłaty celem wyrównania wartości udziału we współwłasności, płatne w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w zapłacie;

III. zasądzić od uczestników M. T. i B. T. na rzecz wnioskodawczyni A. I. kwotę 29.750 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem dopłaty celem wyrównania wartości udziału we współwłasności, płatne w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w zapłacie.

IV. zasądzić od wnioskodawczyni A. I. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu) kwotę 1.400,22 zł (tysiąc czterysta złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych - wydatków na poczet wynagrodzenia biegłego;

V. zasądzić od uczestnika postępowania M. T. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu) kwotę 1.950,11 zł (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt złotych jednaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych - wydatków na poczet wynagrodzenia biegłego;

VI. zasądzić od uczestników postępowania M. T. i B. T. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu) kwotę 1.950,11 zł (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt złotych jednaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych - wydatków na poczet wynagrodzenia biegłego.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. I., M. T. i B. T. są współwłaścicielami zabudowanej budynkiem mieszkalnym nieruchomości położonej we W. przy Al. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Udział A. I. we współwłasności wynosi $\frac{1}{2}$, udział M. T. wynosi $\frac{1}{4}$, a udział M. T. i B. T., na zasadzie wspólności ustawowej, wynosi $\frac{1}{4}$.

(dowód: - odpis zwykły księgi wieczystej, k. 7-9)

Budynek mieszkalny przy Al. (...) we W. jest dwukondygnacyjny. Mieszkanie na parterze zajmują M. i B. T., a mieszkanie na piętrze A. I..

Nadto w budynku dokonany został podział do korzystania pomieszczeń położonych w piwnicy, na strychu i garaży:

- A. I. korzysta z pomieszczeń w piwnicy, garażu i części strychu położonych po lewej stronie budynku, patrząc od jego frontu,

- M. T. i B. T. korzystają z pomieszczeń w piwnicy i strychu po prawej stronie budynku, patrząc od frontu.

Współwłaściciele wspólnie korzystają z wejścia do budynku i klatki schodowej.

W ramach podziału do korzystania A. I. korzysta z zachodniej części ogrodu, a M. T. i B. T. ze wschodniej części.

(bezsporne)

W 1999 r. M. i B. T. rozbudowali budynek o dobudówkę wskutek czego powstały w ich lokalu dodatkowe trzy pokoje. Rozbudowa kosztowała 65.128,02 zł.

Wskutek rozbudowy o 33.000 zł wzrosła wartość lokalu mieszkalnego położonego na parterze.

(bezsporne, a nadto dowód:

- opinia biegłego sądowego, k. 69-103;
- uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 151-188;
- opinia uzupełniająca, k. 214-216;
- pozwolenie na budowę, k. 133-137)

W budynku mieszkalnym położonym we W. przy Al. (...) można dokonać zniesienia współwłasności części wspólnych nieruchomości budynkowej poprzez wyodrębnienie dwóch samodzielnych lokali mieszkalnych (wariant IV w opinii biegłego sądowego B. W.), z przypisaniem do nich pomieszczeń piwnicznych według dotychczasowego sposobu ich użytkowania oraz strychu wnioskodawczyni. Korytarze (p. 1.2 i 2.2. w opinii biegłego sądowego B. W. - k. 102), klatka schodowa (p. 1.1 i 2.1) będą wtedy stanowić pomieszczenia wspólne.

Dla takiego podziału nie trzeba wykonywać prac adaptacyjnych.

Dla takiego podziału:

- lokal na parterze (lokal nr (...)) będzie obejmować przedpokój (p. 1.3 w opinii biegłego sądowego B. W. - k. 102), kuchnię (p. 1.4), łazienkę (p. 1.5), sześć pokoi (p. 1.6-1.11) oraz pomieszczenia przynależne w piwnicy: klatkę schodową (p. 0.1), trzy piwnice (p. 0.2, 0.4 i 0.5), kotłownię (p. 0.3) i garaż (p. 0.6);
- lokal na piętrze będzie obejmować przedpokój (p. 2.3 w opinii biegłego sądowego B. W. - k. 102), kuchnio-jadalnię (p. 2.5), łazienkę (p. 2.4), dwa pokoje (p. 2.6-2.7) oraz pomieszczenia przynależne w piwnicy: komunikację (p. 0.8) klatkę schodową (p. 0.7), cztery piwnice (p. 0.9-0.12) i garaż (p. 0.13).

Udział w nieruchomości wspólnej przynależny do lokalu na parterze będzie wynosić 52,28%, a do lokalu na piętrze – 47,72%.

(dowód: - opinia biegłego sądowego, k. 69-103;

- uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 151-188;
- opinie uzupełniające, k. 214-216, 219-221;
- dokumentacja fotograficzna, k. 208)

Wartość rynkowa nieruchomości gruntowej zabudowanej we W. przy Al. (...) wynosi 1.004.000 zł.

Wartość lokalu nr (...) (na parterze) o powierzchni 95,19 m² wraz z pomieszczeniami przynależnymi w piwnicy o powierzchni 19,73 m², tj. o łącznej powierzchni 114,92 m², wynosi 578.000 zł.

Wartość lokalu nr (...) (na piętrze) o powierzchni 66,08 m² wraz z pomieszczeniami przynależnymi w piwnicy i na strychu o powierzchni 38,80 m², tj. o łącznej powierzchni 104,88 m², wynosi 426.000 zł.

Wskutek rozbudowy werandy (rozbudowy dokonanej przez B. i M. T. w 1999 r.) wartość rynkowa całej nieruchomości wzrosła o 33.000 zł. Wzrost wartości rynkowej całej nieruchomości jest pochodną wzrostu wartości lokalu nr (...). Rozbudowa ta nie miała wpływu na wartość rynkową lokalu na piętrze.

(dowód: - opinia biegłego sądowego, k. 69-103;

- uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 151-188;

- opinie uzupełniające, k. 214-216, 219-221;

- uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 234-247;

- decyzja nr 1716/2017, k. 256-260;

- ekspertyza techniczna, k. 261-278)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 210 k.c., każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności. Stosownie zaś do art. 211 k.c. każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności przez podział rzeczy wspólnej, chyba że taki podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy, społeczno gospodarczym przeznaczeniem rzeczy, bądź też pociągał za sobą istotną zmianę rzeczy lub radykalne zmniejszenie jej wartości.

Przez zniesienie współwłasności rozumie się likwidację łączącego współwłaścicieli stosunku prawnego. Może to nastąpić w drodze umowy lub orzeczenia sądu. W braku porozumienia między współwłaścicielami, na wniosek któregośkolwiek ze współwłaścicieli zniesienie współwłasności następuje w postępowaniu sądowym. O rozstrzygnięciach Sądu dotyczących dzielonego mienia decydują we wszystkich sprawach działowych, szeroko rozumianych (zniesienie współwłasności, dział spadku, podział majątku wspólnego małżonków), okoliczności istniejące w chwili podziału (zob. postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 1979 r., III CRN 137/79, OSN 1980, z. 2, poz. 33). Zniesienie współwłasności może nastąpić

z zastosowaniem różnorodnych „sposobów” technicznych likwidacji stosunku współwłasności. W samym Kodeksie cywilnym (art. 211-212) oraz w Kodeksie postępowania cywilnego (art. 621-625) wyróżniono

i uregulowano - na użytek postępowania sądowego - trzy sposoby zniesienia współwłasności, a mianowicie podział rzeczy wspólnej, przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli, sprzedaż rzeczy wspólnej. Wskazane uszeregowanie sposobów zniesienia współwłasności świadczy o wyraźnej preferencji ustawodawcy, który za pierwszorzędny sposób uznaje podział rzeczy wspólnej (art. 211 k.c.), a dopiero

w dalszej kolejności przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli (art. 212 § 2 in principio k.c.) za splata pozostałych i – w ostateczności – sprzedaż rzeczy wspólnej (art. 212 § 2 in fine k.c.). Podziału fizycznego rzeczy może więc żądać każdy ze współwłaścicieli. Uprawnienie to jest wyłączone tylko wyjątkowo,

tj. gdyby dokonanie podziału było sprzeczne z przepisami ustawy lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo gdyby podział pociągał za sobą istotną zmianę tej rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości. Ograniczenia możliwości dokonania fizycznego podziału nieruchomości odnośnie do nieruchomości gruntowych położonych na obszarach o przeznaczeniu nierolniczym zawiera ustawa

z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W myśl art. 93 ust. 1 u.g.n. jej podział jest możliwy, o ile jest zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (pewne wyjątki od tego zakazu przewiduje art. 95 u.g.n.), nieruchomości utworzone w wyniku podziału będą miały zaś dostęp do drogi publicznej (art. 93 ust. 3 u.g.n.). Natomiast sprzeczność podziału ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa występuje, gdy jego następstwem byłaby likwidacja zakładu produkcyjnego czy utrata przez działkę budowlaną lub stanowiącą tzw. siedlisko przydatności do tych celów (por. orzeczenie SN z dnia 17 lutego 1992 r., II CKU 63/98, Prok. i Pr. 1999, nr 6, s. 28). Tymczasem żadna z powyższych sytuacji nie istnieje w niniejszej sprawie. Tym samym zdaniem Sądu brak było podstaw do uznania, że podział fizyczny nieruchomości byłby sprzeczny z jej społeczno- gospodarczym przeznaczeniem.

Bezsporna w rozpoznawanej sprawie jest okoliczność współwłasności nieruchomości zabudowanej w udziałach A. I. - $\frac{1}{2}$, M. T. - $\frac{1}{4}$, M. T. i B. T., na zasadzie wspólności ustawowej, $\frac{1}{4}$.

Zasadniczy spór między wnioskodawczynią a uczestnikami postępowania w toczącej się sprawie o zniesienie współwłasności dotyczył sposobu podziału, ostatecznie jednak wnioskodawczyni i uczestnicy zgodzili się na wyodrębnienie dwóch lokali zgodnie z wariantem IV opinii biegłego sądowego B. W.).

Biegła sądowa ustaliła cztery sposoby zniesienia współwłasności. Uwzględniając stanowiska stron i dotychczasowy sposób korzystania z nieruchomości, a nadto fakt, że taki podział nie wymaga poniesienia żadnych nakładów, Sąd dokonał – w punkcie I postanowienia - zniesienia współwłasności części wspólnych nieruchomości budynkowej w budynku mieszkalnym położonym we W. przy Al. (...) zgodnie z wariantem IV w opinii biegłego sądowego B. W.), tj. poprzez wyodrębnienie dwóch lokali mieszkalnych z przypisaniem do nich pomieszczeń piwnicznych według dotychczasowego sposobu ich użytkowania oraz strychu wnioskodawczyni. Korytarze (p. 1.2 i 2.2. w opinii biegłego sądowego B. W. - k. 102), klatka schodowa (p. 1.1 i 2.1) oraz grunt będą wtedy stanowić części wspólne.

Dla takiego podziału:

- lokal na parterze (lokal nr (...)) obejmuje przedpokój (p. 1.3 w opinii biegłego sądowego B. W. - k. 102), kuchnię (p. 1.4), łazienkę (p. 1.5), sześć pokoi (p. 1.6-1.11) oraz pomieszczenia przynależne w piwnicy: klatkę schodową (p. 0.1), trzy piwnice (p. 0.2, 0.4 i 0.5), kotłownię (p. 0.3) i garaż (p. 0.6);

- lokal na piętrze obejmuje przedpokój (p. 2.3 w opinii biegłego sądowego B. W.

- k. 102), kuchnio-jadalnię (p. 2.5), łazienkę (p. 2.4), dwa pokoje (p. 2.6-2.7) oraz pomieszczenia przynależne w piwnicy: komunikację (p. 0.8) klatkę schodową (p. 0.7), cztery piwnice (p. 0.9-0.12) i garaż (p. 0.13).

Udział w nieruchomości wspólnej przynależny do lokalu na parterze ustalono zgodnie z opinią biegłej sądowej na 52,28%, a do lokalu na piętrze na 47,72%.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego wartość nieruchomości położonej we W. przy we W. przy Al. (...) wynosi 1.004.000 zł. Wartość lokalu nr (...) (na parterze) o powierzchni 95,19 m² wraz z pomieszczeniami przynależnymi w piwnicy o powierzchni 19,73 m², tj. o łącznej powierzchni 114,92 m², wynosi 578.000 zł. Wartość lokalu nr (...) (na piętrze) o powierzchni 66,08 m² wraz

z pomieszczeniami przynależnymi w piwnicy i na strychu o powierzchni 38,80 m², tj. o łącznej powierzchni 104,88 m², wynosi 426.000 zł. Oznacza to, że wskutek zniesienia współwłasności wnioskodawczyni otrzyma prawo o wartości 426.000 zł. Natomiast M. T. i B. T. otrzymają prawo o wartości 578.000 zł, czyli, zachowując dotychczasowe proporcje ich udziałów i stosunki prawne między nimi, udział M. T. będzie miał wartość 289.000 zł, a udział M. T. i B. T. – na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej – 289.000 zł.

Tymczasem udział wnioskodawczyni we współwłasności przed podziałem miał wartość 502.000 zł, udział M. T. – 251.000 zł, a udział M. T. i B. T. – na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej – 251.000 zł.

Oznacza to, że wnioskodawczyni należy się dopłata w wysokości 38.000 zł od M. T. i w tej samej wysokości od M. T. i B. T..

Znosząc współwłasność, Sąd rozstrzyga także na mocy art. 618 § 1 k.p.c. o roszczeniach współwłaścicieli z tytułu nakładów poczynionych na wspólną rzecz (por. uchwała Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1991 r., III CZP 17/91). Uczestnicy w toku postępowania domagali się zwrotu nakładów, jakie ponieśli na nieruchomość wspólną, a obejmujące koszty przeprowadzonych remontów na budynek mieszkalny.

W tym miejscu należy zatem zauważyć, że wskutek rozbudowy werandy (rozbudowy dokonanej przez B. i M. T. w 1999 r.) wartość rynkowa całej nieruchomości wzrosła o 33.000 zł. Skoro wartość rynkowa nieruchomości, od której ustalana jest wartość udziałów współwłaścicieli, wzrosła z uwagi na nakłady uczestników należy im się zwrot tych nakładów, ale tylko w granicach określonych przez wzrost wartości całej nieruchomości. Innymi słowy, skoro wartość tej nieruchomości wzrosła o 33.000 zł, wnioskodawczyni powinna zwrócić uczestnikom kwotę 16.500 zł, tj. połowę z kwoty 33.000 zł, stosownie do dotychczasowego udziału w nieruchomości, a nie połowę z rzeczywiście poniesionych przez uczestników nakładów. Kompensując dopłatę z rozliczeniem nakładu do zapłaty pozostanie **29.750 zł** od M. T. i **29.750 zł** od M. T. i B. T., czyli łącznie 59.000 zł.

Powyższe ustalenie potwierdza fakt, że wzrost wartości rynkowej całej nieruchomości jest pochodną wzrostu wartości lokalu nr (...) i rozbudowa ta nie miała wpływu na wartość rynkową lokalu nr (...). Ustalenie to oznacza, że nakłady uczestników zwiększyły tylko wartość ich lokalu, czyli nie zwiększyły wartości lokalu na piętrze. Skoro poniesione przez nich nakłady zwiększyły wartość ich lokalu, a w konsekwencji również wartość całej nieruchomości, o 33.000 zł, kwotę tę należy odjąć od wartości nieruchomości i wartości lokalu na parterze celem ustalenia wartości nieruchomości i lokalu przed dokonaniem rozbudowy. W tej sytuacji cała nieruchomość miałaby wartość 971.000 zł (1.004.000 zł – 33.000 zł), a dotychczasowe udziały: A. I. – 485.500 zł, M. T. – 242.750 zł, M. i B. T. – 242.750 zł. Wnioskodawczyni otrzymałaby tymczasem lokal o wartości 426.000 zł, a uczestnicy o wartości 545.000 zł (578.000 zł – 33.000 zł). Oznacza to, że wnioskodawczyni powinna otrzymać dopłatę w łącznej wysokości **59.000 zł**, tj. od M. T. w wysokości **29.750 zł** i od M. i B. T. w wysokości **29.750 zł**, czyli w tej samej wysokości co przy uwzględnieniu nakładów uczestników na nieruchomość wspólną.

Stosownie do art. 212 § 3 k.c. jeżeli ustalone zostały dopłaty lub spłaty, Sąd oznaczy termin i sposób ich uiszczenia, wysokość odsetek, a w razie potrzeby sposób ich zabezpieczenia. Zabezpieczenie dopłat lub spłat następuje tylko w razie potrzeby, w szczególności, gdy zasądzone kwoty są wysokie, a z okoliczności wynika, że brak zabezpieczenia utrudni lub uniemożliwi realizację uprawnień właścicieli (por. orzeczenie SN z dnia 12 kwietnia 2001 r., II KKN 658/00, OSNC 2001, z. 12, poz. 179). Jeżeli dopłaty i spłaty zostały rozłożone na raty, terminy ich zapłaty nie mogą łącznie przekraczać lat dziesięciu. W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd na wniosek dłużnika może odroczyć obowiązek zapłaty rat już wymagalnych (art. 212 § 3 k.c.). Sama istota spłaty wskazuje na to, że termin i sposób rozłożenia na raty zależy od sytuacji materialnej zarówno uczestnika obciążonego spłatami, jak i uczestników uprawnionych do spłat. W sprawie w wyniku zniesienia współwłasności wnioskodawczyni winna od uczestników uzyskać należną jej dopłatę

w łącznej wysokości 59.000 zł, tj. w kwocie 29.750 zł od M. T. i od M. i B. T.. Sąd, uwzględniając stanowiska stron i ich interesy, wobec braków wniosków w tym zakresie, uznał, że spłata powinna nastąpić jednorazowo, ale z odroczonym na 2 miesiące terminem płatności, określając obowiązek płatności odsetek ustawowych za opóźnienie. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że sytuacja majątkowa uczestników nie pozwala im na dokonanie jednorazowej spłaty zobowiązań z tego tytułu na rzecz wnioskodawczyni. Sąd miał przy tym na względzie przede wszystkim możliwość dokonania płatności wynikającej z faktu posiadania przez uczestników nieruchomości i jej wartości. Ponadto Sąd uwzględnił interes wnioskodawczyni, która powinna jak najszybciej otrzymać należną mu dopłatę.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punktach II i III postanowienia.

W punktach IV-VI Sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi i art. 520 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 113 których strona nie miała obowiązku uiszczyć lub których nie miał obowiązku uiszczyć kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Wnioskodawczyni na poczet wynagrodzenia biegłego uiszczyła zaliczkę w kwocie 3.000 zł, a uczestnicy w wysokości 1.500 zł. Nadto, wnioskodawczyni poniosła koszt opłaty sądowej w wysokości 1.000 zł. Tymczasem koszty sądowe w sprawie wyniosły łącznie 10.800,44 zł (1.000 zł opłaty sądowej + 9.800,44 zł

wynagrodzenia biegłego). Wobec tego, że każdy z uczestników (w konfiguracji niniejszej sprawy) jest w równym stopniu zainteresowany wynikiem sprawy o zniesienie współwłasności, każdy z nich powinien ponieść koszty sądowe stosownie do dotychczasowych udziałów we współwłasności. Wnioskodawczynie powinna zatem ponieść $\frac{1}{2}$ tych kosztów (tj. kwotę 5.400,22 zł), M. T. – $\frac{1}{4}$ (2.600,11 zł), a M. T. i B. T. – $\frac{1}{4}$ (2.600,11 zł). Skoro wnioskodawczynie poniosła koszty sądowe w łącznej wysokości 4.000 zł, Sąd obciążył ją nieuiszczonymi kosztami sądowymi w wysokości 1.400,22 zł (5.400,22 zł – 4.000 zł). Uczestnicy powinni w sumie ponieść także kwotę 5400,22 zł kosztów. Uwzględniając dokonaną przez nich wpłatę zaliczki w kwocie 1.500 zł, do dopłaty pozostaje kwota 3.900,22 zł, a biorąc pod uwagę ich dotychczasowe udziały we współwłasności – M. T. powinien zapłacić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.950,11 zł. Tę samą kwotę powinien on również zapłacić łącznie z B. T..

Z tych względów orzeczono jak w punktach IV-VI sentencji postanowienia.

Z:

1. odnotować;
2. odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie;
3. kal. 14 dni.

s